

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 12/2012-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., S., toho času v Ústave na výkon väzby B., zastúpeného advokátom Mgr. R. T., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2, 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. a), b), c) a d) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozsudkom sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2011 doručená sťažnosť M. Š., S., toho času v Ústave na výkon väzby B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. R. T., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2, 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3

písm. a), b), c) a d) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho rozsudkom sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. februára 2011.

2. Sťažovateľ v podanej sťažnosti uviedol: *«Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK. 2 T 16/2008 z 23. 06. 2010 (ďalej aj ako „rozsudok z 23. 03. 2010“) som bol uznaný vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, za čo som bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 25 rokov a zaviazaný spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným škodu vo výške uvedenej v rozsudku.*

Proti rozsudku z 23. 06. 2010 som prostredníctvom obhajcu podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší súd“) dňa 01.07.2010 odvolanie (ďalej aj ako „odvolanie z 01. 07. 2010“), ktoré som doplnil podaním zo 04. 02. 2011 a podaním z 09. 02. 2011.

O odvolaní z 01. 07. 2010 rozhodol Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. 02. 2011 tak, že napadnutý rozsudok vo vzťahu k mojej osobe zrušil vo výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu a odsúdil ma k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 24 rokov s tým, že na výkon trestu odňatia slobody som bol zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia (ďalej aj ako „rozsudok z 11. 02. 2011“).

Rozsudok z 11. 02. 2011 mi bol rovnako ako môjmu obhajcovi doručený dňa 19. 09. 2011....

Pre úplnosť dodávam, že proti rozsudku z 11. 02. 2011 som podal dovolanie. O výsledku dovolacieho konania budem Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) bez zbytočného odkladu informovať.»

3. Sťažovateľ tvrdí, že postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. februára 2011 boli porušené jeho

3.1 *«... práva na verejné prejednanie vecí v mojej prítomnosti, porušenie práva mať primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby, porušenie práva na obhajobu, porušenie práva vyslychať alebo dať vyslychať svedkov proti sebe, a dosiahnuť predvolanie a výsluch*

svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe porušenie práva byť bez meškania podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu...

Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza: „Už v úvode hlavného pojednávania som vyslovil výhrady a nedôveru inštitútu náhradného obhajcu, okrem iného aj pre neplnenie si povinností zo strany náhradného obhajcu, spočívajúcich predovšetkým v nenaštudovaní spisu a v nevykonaní porady so mnou, v dôsledku čoho bol JUDr. M. R. oslobodený od povinnosti ma obhajovať. V priebehu hlavného pojednávania som sa opakovane domáhal, aby hlavné pojednávanie bolo vykonávané aj za prítomnosti môjho zvoleného obhajcu JUDr. L. S., ku ktorému som vtom čase mal plnú dôveru...Z tohto dôvodu považujem konanie hlavného pojednávania v dňoch, keď nebol prítomný ani jeden z mnou zvolených obhajcov ... za nezákonné a odporujúce čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d) Dohovoru, ktoré boli týmto porušené...

Sťažovateľ namieta že „už na hlavnom pojednávaní dňa 19. 03. 2010 bolo avizované moje vyslovenie nedôvery JUDr. R. T., čo Špecializovaný trestný súd nechal bez povšimnutia a akejkol'vek reakcie... V súvislosti s neplnením si povinností náhradným obhajcom JUDr. R. T. uvádzam, že tieto možno na základe spisu a odpovede RK SAK z 01. 10. 2010 sumarizovať nasledovne:

- vo väzbe ma navštívil naposledy dňa 12. 12. 2008, hoci ako obžalovaný vo väzbe mám právo na styk a porady so svojim obhajcom v rozsahu porovnateľnom zo závažnosťou obvinení a veľkosti spisového materiálu;

- v nadväznosti na posledne uvedené vzhľadom na počet skutkov kladených mi za vinu, moje údajné postavenie v obžalobou tvrdenej zločineckej skupine, výšku trestu odňatia slobody, ktorá mi v prípade uznania viny hrozila a počet vyslúchaných svedkov v priebehu jednotlivých mesiacov konania hlavného pojednávania bolo povinnosťou náhradného obhajcu vykonávať so mnou periodické porady i mimo súdneho konania, aby mi bola zabezpečená konkrétna a účinná právna pomoc,

- v rozpore so svojimi základnými povinnosťami namiesto sledovania priebehu hlavného pojednávania, na ktorom sa vykonávalo dokazovanie, v dňoch, keď bol prítomný môj zvolený obhajca, náhradný obhajca čítal noviny a študoval kurzové listky na stávky; za takýchto okolností nebol ani spôsobilý riadne a efektívne ma obhajovať, čo je v konečnom dôsledku zrejmé i z jeho aktivity v dňoch hlavného pojednávania, kedy bol

povolany k výkonu práv a povinností obhajcu, najmä pri kladení otázok svedkom alebo spoluobžalovaným, s prihliadnutím na posledne uvedené a na skutočnosť, že sa neoboznámil s dokazovaním vykonaným počas jeho neprítomnosti na hlavnom pojednávaní, je zrejmé, že na jednotlivé dni konania hlavného pojednávania sa nepripravoval, v dôsledku čoho nebol ani schopný komunikovať so mnou o spôsobe obhajoby v jednotlivých fázach hlavného pojednávania.

Vzhľadom na vyššie uvedené v rozpore s čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru konanie na Špecializovanom trestnom súde nebolo spravodlivé, bolo popreté moje právo obhajovať sa prostredníctvom obhajcu a právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, v dôsledku čoho som nemohol ani efektívne využívať svoje právo vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech. “... „hlavné pojednávanie v dňoch 09. 09. 2009, 10. 09. 2009 a 21.09.2009 vykonané v rozpore s ustanovením § 252 ods. 3 Trestného poriadku, keď som výslovne nepožiadal o konanie hlavného pojednávania v mojej neprítomnosti. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že či už zvolený obhajca alebo náhradný obhajca požiadali o konanie hlavného pojednávania v mojej neprítomnosti, nakoľko výkon tohto oprávnenia je viazaný výlučne na moju osobu... V súvislosti s neverejnou časťou hlavného pojednávania dňa 16. 10. 2010 v prvom rade uvádzam, že v rozpore s ustanovením § 249 ods. 4 Trestného poriadku som nebol ako strana pred rozhodnutím o vylúčení verejnosti vypočutý Špecializovaným trestným súdom k vylúčeniu verejnosti. Záver Najvyššieho súdu uvedený v rozsudku z 11. 02. 2011, že som sa nevyjadroval neobstojí, nakoľko mňa sa nikto nedotazoval na môj postoj k vylúčeniu verejnosti. Rovnako nebol k tejto vypočutý ani obžalovaný K., ktorý bol prítomný toho dňa na hlavnom pojednávaní, hoci obžalovanému Z. a H., ktorí mali vypovedať, toto umožnené bolo. ...

Pokiaľ ide o dôvodnosť samotného vylúčenia, mám za to, že neboli splnené podmienky pre vylúčenie verejnosti ani podľa Trestného poriadku ani podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. ...

Zo zápisníc o hlavnom pojednávaní síce plynie, že všetci svedkovia boli poučení podľa § 130 ods. 2 Tr. por. o svojom práve odmietnuť vypovedať, chýba však ich výslovné vyjadrenie, či toto právo využívajú alebo nie. Ich výpovede na verejnom zasadnutí krajského súdu teda nebolo možné v zmysle § 263 ods. 4 Tr. por. prečítať.... V mojej

trestnej veci ani jeden svedok vysluchany na hlavnom pojednani nebol Špecializovaným trestným súdom dotazovaný, aby sa výslovne vyjadril, či právo odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku využíva alebo nie. ...

Rozsudkom z 23. 06. 2010 bola oproti obžalobe zmenená právna kvalifikácia v skutkoch č. 6, č. 7 a č. 11 rozsudku z 23. 06. 2010 bez toho, aby ma Špecializovaný trestný súd na zmenu právnej kvalifikácie upozornil a umožnil mi vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie pripraviť si obhajobu ... Navyše v skutky č. 6 a č. 7 rozsudku boli kvalifikované aj prísnejšie, keď skutok č. 6 rozsudku bol kvalifikovaný aj podľa ods. 3 písm. d) Trestného zákona (trest odňatia slobody na sedem až dvanásť rokov oproti trestu odňatia slobody na štyri až desať rokov v ustanovení § 189 ods. 2 písm. a) Trestného zákona) a skutok č. 7 rozsudku aj podľa ods. 3 písm. d) Trestného zákona. Okrem toho v obžalobe prokurátora ÚŠP nebolo vôbec uvádzané, v čom mal spočívať závažnejší spôsob konania. ... Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že rozsudkom Najvyššieho súdu z 11. 02. 2011 bolo porušené moje právo byť bez meškania podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia a právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. a), b) Dohovoru.»

3.2 Sťažovateľ ďalej namieta porušenie „práva na rozhodnutie o vine a treste nezávislým a nestranným súdom zriadeným ...“ a uvádza: „... Ako vyplýva zo spisu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK 2T 16/2008, po 7. 07. 2009 nebola moja trestná vec pridelená senátu náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom, ako to vyžaduje zákona č. 757/2004 Z. z...“

3.3 Sťažovateľ namieta aj „arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudkov, porušenie prezumpcie neviný porušenie princípu zákonnosti trestných činov...“.

4. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. 02. 2011 porušil právo sťažovateľa na rozhodnutie o vine a treste v súlade s konaním ustanoveným zákonom, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, právo sťažovateľa na verejné

prejednanie veci v jeho prítomnosti, právo sťažovateľa mať primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby, právo sťažovateľa obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, právo sťažovateľa vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe a právo sťažovateľa byť bez meškania podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. a), b), c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní sp. zn. 1 To 23/2010 a jeho rozsudkom sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. 02. 2011 porušil právo sťažovateľa na rozhodnutie o vine a treste nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. 02. 2011 porušil právo sťažovateľa na zákonné a preskúmateľné súdne rozhodnutie, prezumpciu nevinu sťažovateľa a právo sťažovateľa nebyť odsúdený za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49, čl. 50 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2, čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. 02. 2011 sa v odsudzujúcej časti týkajúcej sa sťažovateľa zrušuje vo výrokoch o vine, treste, spôsobe jeho výkonu a náhrade škody a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa vec vracia na ďalšie konanie.

5. Zrušujú sa aj ďalšie výroky, ktoré majú v odsudzujúcom výroku o vine sťažovateľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. 02. 2011 svoj podklad.

6. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby neodkladne prepustil sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 30 000 €, ktorú mu je povinný zaplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. R. T., PhD., so sídlom B. do 30 dni od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

1. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

4. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

6. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

8. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

9. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

10. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

11. Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej

spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

13. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

14. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

15. Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

III.

1. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základných práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. februára 2011.

2. Vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Preto, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

3. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

4. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

5. Podľa právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený nedostatok neodstrániteľnej

procesnej prekážky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu (podobne sp. zn. PL. ÚS 3/98).

6. Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 23/2010 z 11. februára 2011 dovolanie, o ktorom bude rozhodovať najvyšší súd v dovolacom konaní. Sťažovateľ teda využil účinný právny prostriedok nápravy, ktorý mu právny poriadok poskytuje.

7. Sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva súdne orgány (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne akceptovateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné. Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov.

8. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, II. ÚS 196/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie ústavnej sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci S. proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Z. a Z. verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

9. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť ako predčasne podanú odmietol pre nedostatok právomoci podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2012